

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Koska-Janusz

Protokolant: Aneta Cegielka, Dominika Grabowska

przy udziale oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego J. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 października 2020 r., 9 grudnia 2020 r., 11 lutego 2021 r., 17 czerwca 2021 r., 1 lipca 2021 r. i 15 listopada 2021 r.

sprawy **E. I.**, syna W. i K. z domu M., urodzonego (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 października 2015 r. na skrzyżowaniu ulic (...) w W. potrafił na przejściu dla pieszych J. P., powodując wypadek, w którym pokrzywdzona odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk;

orzeka

I. oskarżonego **E. I.** uznaje za winnego tego, że w dniu 2 października 2015 r. między godz. 7:10 a 7:15 na skrzyżowaniu ulic (...) w W. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez nieustąpienie pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych z włączonym sygnalizatorem w kolorze zielonym i nieumyślnie spowodował wypadek, w ten sposób, że kierując pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...) potrafił pokrzywdzoną J. P. przechodzącą przez przejście dla pieszych, co spowodowało u niej obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk w postaci: urazu głowy bez utraty przytomności, zasinienia w okolicy kolca biodrowego prawego górnego, uszkodzenia przyczepu obrębka stawowego do krawędzi panewki stawu biodrowego na granicy przednio-górnej, urazu okolicy stawu barkowego prawego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego prawego, uszkodzenia torebki stawowej i więzadła barkowo-obojęzycznego górnego barku prawego, urazu okolicy piersiowej i lędźwiowej kręgosłupa, naruszające czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 33 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (trzydzieści złotych);

II. na podstawie art. 640 § 1 kpk w zw. z art. 621 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 zez zm.) zasądza od oskarżonego E. I. na rzecz oskarżycielki subsydiarnej J. P. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

sędzia Justyna Koska-Janusz

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 186/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	E. I.	w dniu 2 października 2015 r. między godz. 7:10 a 7:15 na skrzyżowaniu ulic (...) w W. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez nieustąpienie pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych z włączonym sygnalizatorem w kolorze	

		<p>zielonym i nieumyślnie spowodował wypadek, w ten sposób, że kierując pojazdem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) potrafił pokrzywdzoną J. P. przechodzącą przez przejście dla pieszych z lewej na prawą stronę, co spowodowało u niej obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk w postaci: urazu głowy bez utraty przytomności, zasinienia w okolicy kolca biodrowego prawego górnego, uszkodzenia przyczepu obrębka stawowego do krawędzi panewki stawu biodrowego na granicy przednio-górnej, urazu okolicy stawu barkowego prawego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego prawego, uszkodzenia torebki stawowej i więzadła barkowo-obojęzycznego górnego barku prawego, urazu okolicy piersiowej i lędźwiowej kręgosłupa, naruszające czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2 października 2015 r. między godz. 7:10 a 7:15 J. P. przechodziła przez przejście dla pieszych na skrzyżowaniu ulic (...) w W..</p>	<p>Zeznania J. P.</p>	<p>19v, 162-164, 206-208, 219-223</p>	

Zeznania P. F.	181, 272-273		
Oględziny miejsca zdarzenia	7-8		
J. P. weszła na przejście dla pieszych po zapaleniu się na sygnalizatorze światła zielonego. Przechodziła z lewej na prawą stronę przejścia w odniesieniu do kierunku jazdy kierującego pojazdem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...).	Zeznania J. P.	19v, 162-164, 206-208, 219-223	
Zeznania P. F.	181, 272-273		
E. I. kierował pojazdem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru bordowego jadąc ul. (...), która jest ulicą jednokierunkową, w stronę skrzyżowania z ul. (...).	Zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	
Zeznania P. F.	181 tom 1 akt prokuratorskich 272-273		
Oględziny miejsca zdarzenia	7-8		
ogłędziny pojazdu	9-10		
materiał poglądowy	16		
E. I. prowadził samochód bez założonych okularów korekcyjnych. E. I. winien kierować pojazdem nosząc okulary korekcyjne z uwagi na to, że	Zeznania J. P.	221	

od dzieciństwa ma niedowidzenie, zez oka prawego, brak pełnego widzenia przestrzennego. Co więcej ma on samoistną wadę refrakcji, astygmatyzm obu oczu, niewielką nadwzroczność oka prawego i krótkowzroczność oka lewego, a także zez naprzemienny obu oczu.			
Opinia medyczna specjalisty chorób oczu	260-265		
E. I. zbliżając się do przejścia dla pieszych na skrzyżowaniu ulic (...) nie zachował szczególnej ostrożności, wymaganej przy dokonywaniu manewru skrętu w lewo oraz zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, nie ustąpił pierwszeństwa pieszej J. P. przechodzącej przez przejście dla pieszych po zapaleniu się zielonego światła.	Opinia techniczna z 2 listopada 2021 r.	329-376	
Opinia kryminalistyczna z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych z 16 grudnia 2019 r.	tom 2 akt prokuratorskich		
J. P. przechodziła przez przejście normalnym krokiem, jej zachowanie jako uczestnika ruchu było prawidłowe.	Zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	
zeznania P. F.	181 tom 1 akt prokuratorskich 272-273		

Opinia techniczna z 2 listopada 2021 r.	329-376		
E. I. potrącił J. P., gdy znajdowała się ona w $\frac{3}{4}$ długości przejścia dla pieszych. W czasie zderzenia pojazdu z pieszą prędkość samochodu wynosiła 22 km/h.	zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	
zeznania P. F.	181 tom 1 akt prokuratorskich 272-273		
Opinia techniczna z 2 listopada 2021 r.	329-376		
Opinia kryminalistyczna z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych z 16 grudnia 2019 r.	tom 2 akt prokuratorskich		
Wskutek najechania pojazdu J. P. przemieściła się na pokrywę silnika samochodu w prawej, przedniej jego części. Następnie po uderzeniu jej w prawą boczną część jej ciała upadła na ziemię.	Zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	
J. P. po jej potrąceniu próbowała stanąć na nogi. Gdy się podnosiła, została uderzona przez samochód kierowany przez E. I. po raz drugi w tylną część jej kolan.	zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	
Wskutek drugiego uderzenia piesza upadła na ziemię i poczuła „strzelenie” w swojej	zeznania J. P.	19v, 162-164 tom 1 akt prokuratorskich 206-208, 219-223	

<p>klatce piersiowej. J. P. upadła na ziemię prawą stroną ciała.</p>			
<p>E. I. w czasie zdarzenia podjął manewr hamowania. Na miejscu zdarzenia ujawniono ślady hamowania długości 2,4 m.</p>	<p>materiał poglądowy</p>	<p>16</p>	
<p>J. P. doznała następujących obrażeń ciała: urazu głowy bez utraty przytomności, zasinienia w okolicy kolca biodrowego prawego górnego, uszkodzenia przyczepu obrębka stawowego do krawędzi panewki stawu biodrowego na granicy przednio-górnej, urazu okolicy stawu barkowego prawego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego prawego, uszkodzenia torebki stawowej i więzadła barkowo-obojczykowego górnego barku prawego, urazu okolicy piersiowej i lędźwiowej kręgosłupa. Obrażenia odniesione przez J. P. stanowiły naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 kk, trwający dłużej niż 7 dni.</p>	<p>Dokumentacja medyczna</p>	<p>29-154</p>	
<p>Opinia sądowo-lekarsko biegłego K. L. z 17 kwietnia 2019 r.</p>	<p>tom 2 akt prokuratorskich</p>		

Opinia kryminalistyczna z 25 października 2019 r.	tom 2 akt prokuratorskich		
Opinia uzupełniająca ustna biegłego K. L. na rozprawie 17 czerwca 2020 r.	297-298		
opinia sądowo-lekarska biegłego K. L. z 9 marca 2021 r.	281-282		
Na pojeździe E. I. po zdarzeniu ujawniono otarcia brudu na pokrywie silnika w części przedniej z prawej strony.	ogłędziny pojazdu	9-10	
materiał poglądowy	16		
E. I. w chwili zdarzenia nie znajdował się pod wpływem alkoholu.	Protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym	5	
E. I. zachowując szczególną ostrożność przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo oraz zbliżania się do przejścia dla pieszych, uwzględniając prędkość z jaką się poruszał, prędkość pieszej oraz drogę hamowania, miał możliwość uniknięcia potrącenia pieszej.	Opinia techniczna z 2 listopada 2021 r.	329-376	
Opinia kryminalistyczna z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych z 16 grudnia 2019 r.	tom 2 akt prokuratorskich		

0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Zeznania P. F.	Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w całości. Były one spójne, konsekwentne i logiczne. Świadek prowadził swój samochód i znajdował się na skrzyżowaniu, gdzie miało miejsce zajście. Świadek potwierdził zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Jego depozycje w pełni korelowały z zeznaniami J. P..	
Zeznania J. P.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w całości. Wersję zdarzeń przedstawioną przez J. P., tj. jej		

potrącenie potwierdził świadek P. F.. Fakt ten potwierdziły również dokonane oględziny pojazdu i miejsca zdarzenia. Sąd oceniając zeznania świadka miał na uwadze, że zdarzenie, w którym brała udział było dynamiczne i wywołało u pokrzywdzonej szok oraz inne silne emocje, co sprawiło, że w pamięci mogły nie zapaść jej wszystkie okoliczności tego wypadku. W tym czasie, co zrozumiałe, bardziej koncentrowała się na tym, by by chronić swoje zdrowie i życie, a nie np. na marce pojazdu, czy też na tym, w jaki sposób podnosiła się po pierwszym jej kontakcie z pojazdem oskarżonego. Z doświadczenia życiowego wiadomym jest, że ofiara wypadku mniejszą wagę przywiązuje do drobiazgowego zapamiętania faktów, służących do późniejszej pełnej rekonstrukcji zdarzenia. Świadek potwierdziła zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których zeznała, że w czasie zderzenia znajdowała się w 3/4 długości przejścia dla pieszych. Przed sądem świadek złożyła depozycje, w których wskazała, że była ona za dwoma pasami ruchu. Jakkolwiek zeznania te są od siebie różne, nie jest to odmienność tak znaczna by uznać, że świadek

nie relacjonuje rzetelnie przebiegu zdarzenia. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka w tym zakresie złożone w postępowaniu przygotowawczym, jako że świadek tuż po zdarzeniu miała z pewnością pełniejszy obraz przebiegu zdarzenia, niż w postępowaniu sądowym, które toczyło się 4-5 lat po zdarzeniu. Naturalne jest, że wraz z upływem czasu pewne szczegóły ulegają zatarciu w pamięci świadka, nie znaczy to jednak, że depozycjom świadków należy z tego tylko powodu odmówić waloru wiarygodności. Zeznania świadka pozwoliły na rekonstrukcję przez biegłego przebiegu wypadku. Co więcej ślady otarć brudu na pokrywie silnika po prawej stronie odpowiadały opisowi obrażeń ciała świadka.

Opinia techniczna z 2 listopada 2021 r.

Sąd uznał opinię biegłego za pełną, rzetelną, jasną oraz niesprzeczną wewnątrznie. Biegły szczegółowo wyjaśnił jakie przyjął założenia badawcze i dlaczego, odniósł je do stanu faktycznego sprawy oraz przedstawił źródła poglądów prezentowanych w zakresie rekonstrukcji zdarzeń drogowych. Biegły rzetelnie rozważył 3 warianty umiejscowienia pokrzywdzonej na przejściu dla pieszych w czasie zdarzenia, tj.

sytuację gdy lewa i prawa noga pieszej znajdowały się w równej odległości od krawędzi jezdni, drugą gdy lewa noga poprzedzała prawą oraz trzecią kiedy prawa noga miała poprzedzać lewą.

Biegły A. A. dokonał analizy przebiegu zdarzenia między samochodem oskarżonego a pieszą z wykorzystaniem wielobryłowego biomechanicznego modelu pieszej. Rekonstrukcja została wykonana przez dokonanie wizualizacji komputerowej wersji ułożenia ciała pieszej względem pojazdu, kierunku upadania pieszej, jej powstania, przy uwzględnieniu jej masy ciała, wzrostu pieszej, śladów ujawnionych na pojeździe, warunków drogowo-meteorologicznych i stanu technicznego pojazdu. Biegły wskazał, że warunki meteorologiczno-drogowe ani stan techniczny pojazdu nie miały wpływu na przebieg zdarzenia. Co więcej w ocenie biegłego ujawnione ślady otarcia brudu w prawej części pokrywy komory silnika mogą wskazywać na przemieszczenie się pieszej na pokrywę komory silnika w prawej przedniej jej części. Biegły wyczerpująco przedstawił założenia metodologiczne oraz wartości

poszczególnych parametrów przyjmowane na podstawie dokonanych badań, dostosowując je do stanu faktycznego sprawy. Biegły uwzględnił średniostatyczny czas reakcji kierującego oraz prędkość dla pieszego w założeniu, że poruszała się ona normalnym korkiem. Po analizie długości zabezpieczonych śladów hamowania oraz ustaleniu możliwego opóźnienia hamowania biegły wyliczył, że samochód poruszał się z prędkością 22 km/h. Biegły po wyczerpującym, pełnym i zrozumiałym przedstawieniu założeń oraz przyczyn ich przyjęcia dokonał analizy przebiegu zdarzenia i podał, że piesza weszła na przejście dla pieszych normalnym krokiem po zapaleniu się sygnalizatora w kolorze zielonym. W tym samym czasie, w którym sygnalizator dla ruchu pieszego nadawał sygnał zielony, sygnalizator świetlny dla ruchu samochodu oskarżonego również zaczął nadawać sygnał zielony. Kierujący ruszył sprzed linii warunkowego zatrzymania i zamierzał na skrzyżowaniu wykonać manewr skrętu w lewo. Gdyby zachował szczególną ostrożność, związaną po pierwsze z dokonywaniem skrętu w lewo, po drugie ze zbliżaniem się do przejścia dla pieszych,

to mógłby uniknąć potrącenia pieszej. Niezauważenie pieszej przez oskarżonego stanowiło niezachowanie należytej ostrożności, gdyż w warunkach przestrzenno-czasowych, obliczonych dla tego zdarzenia przez biegłego, oskarżony miał możliwość zauważenia pieszej i zatrzymania pojazdu.

Biegły wykonał symulacje dla 3 wariantów poruszania się pieszej na przejściu w momencie zderzenia, tj. pierwszy - lewa i prawa noga pieszej znajdowały się w równej odległości od krawędzi jezdni, drugi - lewa noga poprzedzała prawą, trzeci - prawa noga poprzedzała lewą.

W sytuacji pierwszej piesza zostałaby uderzona częściowo od tyłu, a następnie zostałaby przemieszczona na prawą część pokrywy komory silnika samochodu, z której zostałaby zrzucana na jezdnię. Zmiany położenia ciała pieszej przedstawiono na zrzutach ekranu oraz na filmie.

W sytuacji drugiej piesza zostałaby uderzona od tyłu w prawą nogę, a następnie zostałaby obrócona tak, że uderzyłaby prawym bokiem w komorę silnika, z której następnie zostałaby zrzucana na jezdnię.

W sytuacji trzeciej piesza zostałaby uderzona częściowo od tyłu w nieznacznym odstępie czasu w obie nogi, a następnie zostałaby obrócona i na plecach przemieściłaby się na pokrywę komory silnika, z której następnie zostałaby zrzucona na jezdnię.

Na podstawie powyższych sytuacji biegły wyliczył maksymalną obliczeniową wartość przyspieszenia działającą na głowę, biodro i tułów pieszej. Powołując się na wykonane testy zderzeniowe (...) biegły wskazał, że siły takie jak w niniejszym stanie faktycznym mogły wywołać lokalne pęknięcia kości uda i podudzia, kości miednicy oraz urazów stawu biodrowego.

Biegły analizując organizację ruchu na skrzyżowaniu, na którym doszło do zdarzenia, wskazał, że kierujący pojazdem ruszył na początku nadawania sygnału świetlnego przez przeznaczony dla jego toru ruchu sygnalizator, podczas gdy piesza znajdowała się już od kilku sekund na przejściu. Był on więc zobowiązany do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia jej pierwszeństwa. Nie zachował on jednak zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, czym stworzył zagrożenie dla

bezpieczeństwa ruchu drogowego, jego taktyka u technika jazdy były zatem nieprawidłowe.

Oceniając zachowanie pieszej podczas przechodzenia przez przejście biegły podał, że jej postępowanie było prawidłowe, ponieważ przechodziła przez przejście normalnym krokiem, po nadaniu przez sygnalizator sygnału zielonego. Piesza mogła liczyć, że kierujący ustąpi należnego jej pierwszeństwa i zatrzyma się przed przejściem dla pieszych, które pokonywała. W chwili zauważenia stanu zagrożenia bezpieczeństwa nie miała ona dostatecznych warunków przestrzenno-czasowych uniknięcia zdarzenia.

W opinii biegłego nie znalazły się twierdzenia dotyczące zrekonstruowania ponownego uderzenia pieszej. Sąd uznał, że dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii w zakresie byłoby nieprzydatne do podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie, a powodowałoby jedynie przedłużenie postępowania. Biegły nie byłby w stanie przedstawić rekonstrukcji zdarzenia w części, w której pokrzywdzona została uderzona po raz drugi z uwagi

na brak dostatecznych danych. W przypadku pierwszego potrącenia biegły dysponował materiałem dowodowym w postaci śladów otarć na masce samochodu oraz zeznaniami świadków. Jak już sąd wskazywał, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest, że osoba w chwili upadku nie jest w stanie opisać szczegółowo, w jaki sposób taki upadek następuje. Pozostali świadkowie takiego upadku nie widzieli, siedząc w swoich samochodach. Ilość wariantów, w jaki sposób mógł nastąpić upadek, co determinuje przyjęcie dalszych założeń co do podnoszenia się pokrzywdzonej oraz kolejnego uderzenia jest bliżej nie do sprecyzowania. Analiza przez biegłego wszystkich możliwych sytuacji byłaby niemożliwa. Pamiętać bowiem należy, że wchodziły również w grę nieskoordynowane ruchy pieszej, która na skutek doznanego potrącenia była pod wpływem silnych emocji. Nie oznacza to jednak, że do zdarzenia nie doszło, albo że mogła ona być ofiarą jeszcze innego, późniejszego wypadku, jak suponuje obrona, a czego nie ujawniła. Biegli z zakresu medycyny sądowej we wszystkich opiniach zgodnie wskazali, że odniesione przez nią obrażenia mogły powstać w warunkach przez nią

opisanych. Biegły K. L. wskazał, że jakkolwiek uszkodzenia biodra nie są typowe, nie znaczy to jednak, że nie powstały w warunkach stanu faktycznego.

Pokrzywdzona nie uprawiała żadnych sportów ekstremalnych, nie odniosła tego dnia ani później żadnego innego wypadku mogącego spowodować jej obrażenia, zaś w ocenie biegłego zwykły upadek nie mógłby spowodować takich naruszeń. Nie ma więc podstaw by twierdzić, że obrażenia pokrzywdzonej nie pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem. Zwłaszcza, że z zeznań świadka P. F., jak i pokrzywdzonej wynika, że oskarżony ruszył gwałtownie, zahamował i ponownie wcisnął pedał gazu. W ocenie świadka wyglądało to tak jakby "pomylił pedał hamulca z pedałem gazu". Mając na uwadze deficyty w zakresie pola widzenia oskarżonego oraz fakt, że prowadził on pojazd bez okularów mimo wad wzroku i chorób oczu, nie sposób uznać, że taka wersja zdarzeń jakkolwiek nietypowa nie wydarzyła się 2 października 2015 r. Sąd nie uznał zatem opinii za niepełną z tej przyczyny, że nie zawiera ona twierdzeń co do rekonstrukcji drugiej fazy wypadku, gdyż biegły nie miał wystarczających danych pozwalających na

	dokonanie rekonstrukcji wypadku jako modelu biomechanicznego.	
opinia sądowo-lekarska biegłego K. L. z 9 marca 2021 r.	Sąd uznał opinię biegłego za pełną, rzetelną, jasną oraz niesprzeczną wewnątrznie. Biegły wskazał, jakie obrażenia odniosła pokrzywdzona wskutek zdarzenia oraz podał, że mogły one powstać w warunkach opisanych w aktach sprawy, a także, że stanowią one obrażenia, o których mowa w art. 157 § 1 kk, a więc powodują naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Opinia biegłego była zarazem zgodna z opinią biegłego wydaną w postępowaniu przygotowawczym oraz opinią kryminalistyczną z 25 października 2019 r., które w ten sam sposób zakwalifikowały obrażenia pokrzywdzonej. Nie zachodziła więc również sprzeczność między różnymi opiniami.	
Opinia uzupełniająca ustna biegłego K. L. na rozprawie 17 czerwca 2020 r.	Biegły opiniując uzupełniająco na rozprawie podtrzymał wnioski opinii pisemnej z 9 marca 2021 r. Podał, że opierał swoje wnioski co do ustalonych obrażeń na podstawie dokumentacji medycznej oraz potwierdził, że mogły one powstać w sytuacji opisanej w aktach sprawy. Biegły odniósł się również	

do faktu niewykonania badań pokrzywdzonej krótko po zdarzeniu, tj. w szczególności tomografii, rezonansu, czy USG. Wskazał, że po pierwsze taka aparatura może być akurat niedostępna w szpitalu oraz podkreślił, że system zdrowia nie pozwala na wykonywanie wszystkich potrzebnych badań "od ręki". Zdaniem biegłego z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej wynika wola poszukiwania pomocy przez pokrzywdzoną, która chciała dokonać wielu badań celem dokonania prawidłowej diagnozy i udzielenia jej właściwej pomocy. Niemożność wykonania tego od razu po wypadku czy też konieczność skorzystania z pomocy wielu specjalistów z różnych jednostek, a także sposób uzupełnienia dokumentacji medycznej nie powinny obciążać pokrzywdzonej. Nie ma ona bowiem wpływu na zakres udzielonych jej świadczeń zdrowotnych.

Biegły podkreślił, że zwykły upadek nie mógł spowodować obrażeń w takiej ilości. Podał, że zdarzenie drogowe cechuje się pewną dynamiką, składa się najczęściej z dwóch etapów. Pierwszym jest potrącenie, a następnie upadek osoby na twarde podłoże i najczęściej nie jest możliwe rozdzielenie, które obrażenia powstały

na którym etapie zdarzenia. W ocenie sądu takie twierdzenie biegłego jest w pełni prawidłowe. Potwierdza ono tym samym, że między zaistniałymi obrażeniami a uderzeniami istniał związek przyczynowy. Skoro biegły wyróżnia dwa etapy podczas jednego uderzenia, to nie ma przeszkód by to samo rozumowanie odnieść do kolejnego uderzenia, następującego od razu po tym pierwszym. Nie jest możliwe zatem wskazanie, które obrażenia powstały wskutek pierwszego uderzenia, które podczas potrącenia drugiego, a które jeszcze były wynikiem upadku, jednakże można z pewnością stwierdzić, że cały zakres obrażeń został wywołany zdarzeniem drogowym z udziałem oskarżonego. Istotne jest by ustalić, jakich obrażeń doznał pokrzywdzony oraz czy wszystkie te obrażenia stanowią następstwo tego konkretnego wypadku. W niniejszej sprawie takie ustalenie mogło być dokonane, nie ma zatem konieczności rozważania, że pierwsze uderzenie spowodowało np. uszkodzenie barku, zaś drugie bioder. W sytuacji gdy oba uderzenia następowały od razy po sobie, nie ma żadnych przesłanek mogących wskazywać na inne źródło odniesienia obrażeń, a

	więc na przerwanie związku przyczynowego.	
Opinia sądowo-lekarsko biegłego K. L. z 17 kwietnia 2019 r.	Sąd uznał opinię biegłego za pełną, rzetelną, jasną oraz niesprzeczną wewnątrznie. Biegły wskazał, jakie obrażenia odniosła pokrzywdzona wskutek zdarzenia oraz podał, że mogły one powstać w warunkach opisanych w aktach sprawy, a także, że stanowią one obrażenia, o których mowa w art. 157 § 1 kk, a więc powodują naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Opinia biegłego była zarazem zgodna z opinią wydaną w postępowaniu sądowym oraz opinią kryminalistyczną z 25 października 2019 r., która w ten sam sposób zakwalifikowała obrażenia pokrzywdzonej. Nie zachodziła więc również sprzeczność między różnymi opiniami.	
Opinia kryminalistyczna z 25 października 2019 r.	Ocena dowodu tak jak w punkcie wyżej. Biegły wskazał, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci urazu stłuczeniowego okolicy prawego barku i prawego biodra, uraz ten spowodował uszkodzenie struktur mięśniowo-ścięgnistych prawego barku oraz uszkodzenia kostne i mięśniowo ścięgniste	

	<p>struktur prawego biodra. Taki opis obrażeń jest w pełni zgodny z opisem przyjętym przez K. L. w dwóch opiniach tego biegłego oraz został podtrzymany w złożonej ustnej opinii uzupełniającej.</p>	
<p>Opinia kryminalistyczna z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych z 16 grudnia 2019 r.</p>	<p>Sąd uznał opinię biegłego za pełną, rzetelną, jasną oraz niesprzeczną wewnątrznie. Opinia była zgodna z opinią techniczną z 2 listopada 2021 r., nie zachodziła zatem sprzeczność między różnymi opiniami. Biegły wskazał, że w chwili podjęcia decyzji o hamowaniu prędkość wynosiła 22,57 km/h. Co więcej podkreślił, że gdyby oskarżony właściwie obserwował sytuację mógłby uniknąć potrącenia pieszej. Wskazał, że E. I. bezpośrednio przyczynił się do zajścia wypadku, nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa pieszej oraz zbyt późno podjął manewr hamowania.</p>	
<p>Opinia medyczna specjalisty chorób oczu</p>	<p>Sąd uznał opinię biegłej za rzetelną i pełną. Biegła scharakteryzowała choroby oczu oskarżonego w oparciu o przeprowadzone przez siebie badanie oskarżonego oraz wskazała, że winien on kierować pojazdem mając założone okulary korekcyjne, które</p>	

	poprawią ostrość jego widzenia.	
Dokumentacja medyczna	<p>Sąd to dokumenty prywatne, zgromadzone przez pokrzywdzoną w czasie przebytego przez nią leczenia. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Stanowią dowód tego, jakie obrażenia odniosła pokrzywdzona wskutek zdarzenia (m.in. dokumentacja z SOR) oraz jak długo trwała rehabilitacja pokrzywdzonej, jakie zabiegi operacyjne przechodziła, jakie były wyniki jej badań, czy konsekwencje wizyt u różnych specjalistów zarówno korzystając z usług NFZ, jak i prywatnie oraz również korzystając z pomocy medycznej w Anglii. Zgromadzona dokumentacja była podstawą opinii biegłych, sporządzających opinie sądowo-lekarskie, którzy zgodnie wskazali, że obrażenia odniesione przez pokrzywdzoną wskutek wypadku, tj: uraz głowy bez utraty przytomności, zasinienie w okolicy kolca biodrowego prawego górnego, uszkodzenie przyczepu obrębka stawowego do krawędzi panewki stawu biodrowego na granicy przednio-górnej, uraz</p>	

	<p>okolicy stawu barkowego prawego z częściowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego prawego, uszkodzenie torebki stawowej i więzadła barkowo- obojczykowego górnego barku prawego, uraz okolicy piersiowej i lędźwiowej kręgosłupa stanowiły naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 kk, trwający dłużej niż 7 dni.</p>	
<p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia</p>	<p>Jest to dokument urzędowy, sporządzony w toku postępowania, stanowiący dowód zdarzeń w nim stwierdzonych. Czynność została ponadto prawidłowo utrwalona w formie protokołu. Podczas oględzin stwierdzono, że w czasie zdarzenia jezdnia była sucha, gładka, panowało całkowite zachmurzenie, ujawniono również ślady hamowania. Warunki atmosferyczne nie miały jednak żadnego znaczenia dla przebiegu wypadku.</p>	
<p>Protokół oględzin pojazdu</p>	<p>Jest to dokument urzędowy, sporządzony w toku postępowania, stanowiący dowód zdarzeń w nim stwierdzonych. Czynność została ponadto prawidłowo utrwalona w formie protokołu. Podczas oględzin ujawniono otarcie brudu na pokrywie</p>	

	silnika w części przedniej z prawej strony.		
Material poglądowy	Jest to załącznik do protokołów oględzin, zawierający fotografie wykonane w dniu zdarzenia na miejscu wypadku, przedstawiające m.in. ujawnione ślady hamowania oraz otarcia brudu na pokrywie samochodu. Autentyczność wykonanych fotografii nie była kwestionowana przez strony i sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.		
Protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym	Jest to dokument urzędowy, sporządzony w toku postępowania, stanowiący dowód zdarzeń w nim stwierdzonych. Czynność została ponadto prawidłowo utrwalona w formie protokołu. Urządzenie za pomocą, którego dokonywano pomiaru posiadało wszelkie, wymagane atesty, wynik badania jest zatem wiarygodny.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego	Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie chciał odpowiadać na pytania.	
Zeznania M. L. k. 4 (tom 2 akt prokuratorskich), J. Ł. k.6, J. M. k. 11, A. K. k. 17	Zeznania powyższych świadków nie pozwoliły na dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych, gdyż świadkowie nie pamiętali żadnych okoliczności sprawy. Ich zeznania były zatem nieistotne dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie.		
Opinia biegłego Z. M. (tom 1 akt postępowania przygotowawczego)	Sąd nie oparł ustaleń faktycznych na opinii tego biegłego, gdyż została ona wydana na podstawie niepełnego materiału dowodowego. Biegły wydając opinię nie dysponował dokumentacją medyczną, która została przedłożona na późniejszym etapie postępowania. Ocenił więc obrażenia jedynie na podstawie oświadczeń co do miejsc urazów i odczuwanego bólu. Stąd wnioski biegłego jako oparte na niepełnym materiale dowodowym nie mogły zostać uwzględnione. Opinia ta była jedyną opinią, która wskazywała, że obrażenia odniesione przez pokrzywdzoną powodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni. Była ona zatem sprzeczna		

	z 3 innymi pisemnymi opiniami oraz jedną opinią ustną, które to opinie zostały sporządzone uwzględniając obszerną dokumentację medyczną oraz jednoznacznie i zgodnie wskazywały na te same obrażenia oraz ich związek ze zdarzeniem.		
Zeznania Z. W.	Depozycje tego świadka pojawiły się dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego, na wniosek oskarżonego, niemniej nie te okoliczności zaważyły na uznaniu ich za niewiarygodne. Świadek ten twierdził bowiem, że jechał bezpośrednio za oskarżonym, taka wersja sprzeczna jest z zeznaniami świadka P. F.. Na obecność Z. W. poruszającego się rzekomo samochodem I. (...), a zatem znacznie większym aniżeli samochód osobowy, nikt ze świadków ani oskarżony nie wskazywał.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	E. I.

Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 177 § 1 kk, gdyż naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek, w którym J. P. odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1, powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Oskarżony kierując samochodem marki C. (...) na skrzyżowaniu ulic (...) mimo nadawania przez sygnalizator dla jego toru ruchu sygnału zielonego miał obowiązek zatrzymać się i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1641, dalej jako PoRD) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby</p>	

spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Co więcej art. 19 ust. 1 PoRD stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa. Kolejno art. 25 i 26 PoRD wskazują na obowiązki kierującego zbliżającego się do skrzyżowania i przejścia dla pieszych i przewidują, że kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo oraz, że zbliżając się do przejścia dla pieszych, kierujący jest obowiązany zachować szczególną ostrożność, zmniejszyć prędkość tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszego znajdującego się na tym przejściu i ustąpić pierwszeństwa

pieszemu znajdującemu się na tym przejściu. Z powyższych regulacji wynika, że po pierwsze oskarżony winien zachować szczególną ostrożność zbliżając się do skrzyżowania i przejścia dla pieszych. Po drugie, że winien dostosować swoją prędkość do sytuacji, w jakiej znalazł się na drodze. Po trzecie, że winien ustąpić pierwszeństwa wszystkim pojazdom, które w danej chwili mogły się poruszać, zgodnie ze swoim torem jazdy, gdyż skręcał w lewo. Po czwarte, że miał obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Oskarżony do powyższych obowiązków się nie zastosował, a więc umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Miał on wiedzę, że takie obowiązki na nim spoczywają, gdyż są to podstawowe zasady, które zna każdy kierujący ruchem mający do tego stosowne uprawnienia. Naruszenie wymienionych obowiązków spowodowało w konsekwencji potrącenie pieszej

prawidłowo idącej po przejściu dla pieszych.

Oskarżony popełnił przestępstwo nieumyślnie, tj. nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnił go jednak na skutek niezachowania

ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu mógł przewidzieć.

Oskarżony zamierzał skrócić w lewo, gdyż sygnalizator dla jego toru ruchu mu na to pozwalał. Jednakże miał on obowiązek warunkowego

zatrzymania się, mimo wskazania sygnalizatora, celem ustąpienia

pierwszeństwa pieszemu, czego oskarżony nie uczynił.

Nie zachował on ostrożności, do jakiej zobowiązywały go PoRD. Znając zasady uczestniczenia w ruchu drogowym mógł on przewidzieć, że wykonanie manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu, gdy dla ruchu pieszych jest włączony zielony sygnał sygnalizatora może spowodować zajście wypadku.

Potrącenie pokrzywdzonej przez oskarżonego spowodowało u niej

naruszenie czynności narządu ciała trwający dłużej niż 7 dni, co szczegółowo zostało opisane w części dotyczącej stanu faktycznego.

Oskarżony wyczerpał zatem znamiona strony przedmiotowej oraz strony podmiotowej przestępstwa z art. 177 § 1 kk. Jego zachowanie było społecznie szkodliwe w stopniu znacznym, co sąd opisał w rozważaniach dotyczących wymiaru kary. Czyn oskarżonego był również zawiniony, gdyż jako osoba w pełni poczytalna, znająca zasady ruchu drogowego, będąca kierowcą od wielu lat, winien on zadośćuczynić obowiązkowi zachowania należytej ostrożności poruszając się pojazdem na drodze.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. I.	I	I	Sąd na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 33 § 3 kk w zw. z art. 4 kk wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł.

Zgodnie z art. 177 § 1 kk sąd za popełnienie tego przestępstwa może wymierzyć karę pozbawienia wolności do lat 3. Jednakże w niniejszej sprawie Sąd zastosował przepis art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 2 października 2015 r., tj. na dzień popełnienia przestępstwa, który stanowił, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4. Sąd zastosował art. 37a kk w brzmieniu na dzień popełnienia czynu, a nie na datę orzekania kierując się dyrektywą zawartą w art. 4 § 1 kk, która przewiduje, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zastosowanie art. 37a § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień orzekania obligowałoby Sąd do równoczesnego orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego, kompensacyjnego lub przepadku. Co więcej wymierzona kara ograniczenia wolności nie mogłaby być niższa niż

3 miesiące, zaś kara grzywny nie niższa niż 100 stawek dziennych. Rozważając wymierzenie kary pozbawienia wolności sąd mógłby zastosować art. 37a § 1 kk tylko wtedy, gdy wymierzona kara pozbawienia wolności nie byłaby wyższa od roku. Ustawa obowiązująca na datę popełnienia czynu nie wskazywała takich wymagań, jest ona zatem względniejsza dla sprawcy.

W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary grzywny będzie stanowiło najpełniejszą realizację zasady prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej, a przede wszystkim dostosowania wymiaru reakcji prawnokarnej do stopnia winy oskarżonego.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary wyrażone w art. 53 kk i n., przede wszystkim uwzględniając stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego.

Sąd uznał natomiast, że społeczna szkodliwość popełnionego czynu jest znaczna. Do zdarzenia doszło bowiem w wyniku niedochowania

podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na przejściu dla pieszych przy włączonym zielonym świetle dla pieszych. Wskutek tego zdarzenia pokrzywdzona doznała znacznych obrażeń, wymagających wielomiesięcznego leczenia i rehabilitacji. Skutki w sferze zawodowej oraz zdrowia psychicznego i fizycznego pokrzywdzonej mają istotne znaczenie dla oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Ból i cierpienie, czyli cywilistycznie rozumiana krzywda, związana z wywołaniem obrażeń ciała u pokrzywdzonej są miernikiem stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd miał również na uwadze, że na zaistnienie zdarzenia nie miały wpływu warunki pogodowe, czy zachowanie pokrzywdzonej, jezdni była sucha, prosta, pokrzywdzona poruszała się na przejściu dla pieszych, normalnym krokiem, po zapaleniu się zielonego sygnału sygnalizatora. Oskarżony zaś w sposób rażąco naruszył ciężące na nim jako na uczestniku ruchu drogowego obowiązki. Nie zachował on szczególnej ostrożności przy dokonywaniu dwóch manewrów – skrętu w lewo, który wymaga zachowania ustąpienia

pierwszeństwa wszystkim uczestnikom ruchu oraz zbliżania się do przejścia dla pieszych, również wymagającego zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa znajdującemu się na przejściu pieszemu, zwłaszcza, gdy dla ruchu pieszego jest włączony zielony sygnał sygnalizatora. Z powyższych przyczyn sąd uznał, że czyn oskarżonego był społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Z uwagi na brzmienie art. 58 § 1 kk, który stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W ocenie sądu uprzednia niekaralność oskarżonego, zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego kary niestanowiącej pozbawienia jego wolności. Z uwagi na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu sąd wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając

			wysokość jednej stawki diennej na kwotę 30 zł.
1. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Sąd zasądził od oskarżonego kwotę wydatków na rzecz oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej oraz opłatę na rzecz Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 621 kpk oskarżyciel prywatny składa przy akcie oskarżenia dowód wpłacenia do kasy		

sądowej zryczałtowanej równowartości wydatków, tj. 300 złotych. Oskarżycielka posiłkowa subsydiarna tę kwotę wpłaciła. Z kolei art. 640 kpk stanowi, że przepisy odnoszące się do kosztów procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego mają odpowiednie zastosowanie w sprawach z oskarżenia publicznego, w których akt oskarżenia wniósł oskarżyciel posiłkowy. Stąd Sąd zasądził na rzecz oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty od orzeczonej wobec niego kary grzywny.

1.Podpis

sędzia Justyna Koska-
Janusz